

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

ДРУГА СЕКЦІЯ

СПРАВА “АНТОНОВСЬКИЙ ПРОТИ УКРАЇНИ”

(Заява № 22597/02)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

13 грудня 2005 року

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі “Антоновський проти України”

Європейський суд з прав людини (друга секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

Mr. A.V. Baka, *President*

Mr. Cabral Barreto,

Mr. K. Jungwiert

Mr. Butkevych

Mr. M. Ugrekheldze

Mrs. A. Mularony

Mrs. E. Fura – Sandstrom, *судді*,

and Mrs. S. Dolle, *Секретар секції*

після обговорення в нарадчій кімнаті 22 листопада 2005 року,
виносить таке рішення, що було прийняте цього дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою (№ 22597/02), поданою до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав і основних свобод людини (далі – Конвенція) громадянином України Василем Івановичем Антоновським (далі – заявник) 26 травня 2001 року.
2. Уряд України (далі - Уряд) був представлений Уповноваженим - пані Валерією Лутковською.
3. 2 липня 2003 року Суд вирішив направити заяву на комунікацію з Урядом. Відповідно до п. 3 ст. 29 Конвенції, Суд вирішив, що прийнятність та суть скарги розглядатимуться разом.

ФАКТИ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився в 1967 році і постійно проживає у м. Торез, Донецької області.
5. 1 червня 1999 року Торезький міський суд зобов’язав Державне підприємство – шахту „Прогрес”, сплатити заявнику 11,695.98 гривень¹ у якості відшкодування за втрату працездатності та заборгованість із заробітної плати.
6. 28 червня 1999 року відділ державної виконавчої служби Торезького міського управління юстиції відкрив виконавче провадження на підставі рішення суду.

¹ Приблизно 1, 948 Євро

7. Трьома рішеннями від 19 січня 2001 року, комісія з трудових спорів шахти присудила заявнику 16,197.63 гривень¹ у якості відшкодування заборгованості із заробітній платі та за втрату працездатності.
8. Уряд стверджував, що рішення суду та комісії з трудових спорів були частково виконані: у листопаді 1999 року, у грудні 2000 року, у червні та вересні 2001 року заявник отримав загалом 6,329.45 грн.²; він отримав 8,500.79 грн.³ (дата невизначена) і в липні та вересні 2003 року йому було виплачено 2,984.74 грн.⁴.
9. Сторони не вказали дати, коли заявнику було сплачено решту присудженої суми за рішенням суду та комісії з трудових спорів (10,078.63 грн.⁵).
10. 22 вересня 2003 року державна виконавча служба закрила виконавче провадження, оскільки сума, присуджена заявнику за рішеннями суду та комісії з трудових спорів, була сплачена.

II ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО ТА ПРАКТИКА

11. Національне законодавство та практика викладені у рішенні „Ромашов проти України” (№ 67534/01 пп. 16-18, від 27.07.2004 р.).

ПРАВО

12. Заявник скаржився на неспроможність державних органів виконати рішення Торезького міського суду від 1 червня 1999 року та рішення комісії з трудових спорів Державного підприємства – шахти „Прогрес” від 19 січня 2001 року в належний строк. Він посилався на п. 1 ст. 6 та ст. 13 Конвенції, які передбачають наступне:

п.1 статті 6 Конвенції

„Кожен при вирішенні спору щодо його цивільних прав і обов'язків (...) має право на справедливий і відкритий розгляд упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом. (...)”

стаття 13 Конвенції

Кожен, чії права і свободи, викладені в цій Конвенції, порушуються, має право на ефективний засіб правового захисту у відповідному національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, що діяли як офіційні особи.

I. ПРИЙНЯТНІСТЬ

¹ Приблизно 2,698 ЄВРО

² Приблизно 1,054 ЄВРО

³ Приблизно 1,416 ЄВРО

⁴ Приблизно 497 ЄВРО

⁵ Приблизно 1,679 ЄВРО

13. Уряд стверджував що заявник втратив статус жертви та не вичерпав всіх національних засобів захисту. Суд вже відхилив подібні аргументи в інших справах, у таких як „Ромашов проти України” (див. згадане вище рішення „Ромашов проти України”, пп. 23-23). Суд вважає, що дані заперечення повинні бути відхилені з тих самих опричин.
14. Суд дійшов висновку, що скарга заявника піднімає серйозні питання факту та права відповідно до Конвенції, вивчення яких вимагає розгляду справи по суті. Суд не знаходить підстав для визнання цієї частини заяви неприйнятною.

II. ЩОДО СУТІ

15. У своїх зауваження Уряд стверджував, що не було порушено ні п.1 ст.6, ні ст.13 Конвенції (як у згаданій вище справі „Ромашов проти України”, пп.28-33 та 37).
16. Заявник не погодився з цим твердженням.
17. Суд зауважує, що рішення суду та комісії з трудових спорів залишались невиконаними протягом чотирьох років та трьох місяців і двох років та восьми місяців відповідно.
18. Суд нагадував, що вже було визнано порушення п. 1 ст. 6 та ст.13 Конвенції у справах, у яких розглядалися ті ж самі питання, що і у цій справі (див. наприклад, згадане вище, рішення у справі “Ромашов проти України”, пп. 42-46, та рішення у справі “Войтенко проти України” , № 18966/02, пп. 46-48, від 29 червня 2000 року).
19. Розглянувши всі подані документи у справі, Суд вважає, що Уряд не надав жодного факту чи аргументу, який міг би переконати Суд дійти іншого висновку цій справі. Відповідно, у цій справі було порушення п. 1 ст. 6 та ст.13 Конвенції.

III ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

20. Стаття 41 Конвенції передбачає:

“Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє законодавство відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткову сатисфакцію, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію”.

A. Шкода

21. Заявник просив відшкодувати моральну шкоду в сумі 10,000 ЄВРО.
22. Уряд не висловив своєї думки щодо цього питання.

23. Об’єктивно оцінюючи ситуацію, як цього вимагає стаття 41 Конвенції, Суд вважає прийнятним присудити заявнику 2,040 ЄВРО з огляду на його вимоги щодо нематеріальної шкоди.

Б. Судові витрати

24. Заявник не надав жодних аргументів з цього приводу. Суд, відповідно нічого не присуджує.

В. Пеня

25. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Європейського Центрального Банку, до якої мають бути додані три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. Оголошує скаргу прийнятною;
2. *Вирішує*, що у цій справі було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;
3. *Вирішує*, що у цій справі було порушення статті 13 Конвенції;
4. *Вирішує*, що:
 - (a) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплати заявнику суму, що складає 2 040 ЄВРО (дві тисячі сорок ЄВРО) як компенсацію за нематеріальну шкоду, плюс суму будь-якого податку, який може бути стягнуто з заявника; валюта платежу має бути конвертована у національну валюту держави-відповідача на день здійснення платежу;
 - (b) у випадку невиплати чи несвоєчасної виплати державою-відповідачем належної заявнику суми, на неї нараховуватиметься пеня, яка дорівнює граничній позичковій ставці Європейського Центрального Банку плюс три відсотки, з часу, коли закінчиться вищезгаданий тримісячний строк, і до моменту повного розрахунку.
5. *Відхиляє* інші вимоги заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 13 листопада 2005 року відповідно до пп. 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

S. Dollè
Registrar

A. B. Baka
President